

Dia rere Dia

Per al curs escolar 99 - 2.000 se proposa coordinar i potenciar l'ús de la llengua oral i escrita en les classes de llengua i literatura del Valencià al C.P. Villar Palasí. La intenció es treballar amb els alumnes de primer cicle de E.S.O. i de cinquè de primària. La nostra revista, que avui tenim a les mans. "DIA rere DIA", que ja té l'experiència de dos anys, i que pretén continuar. Vol ser un marc d'opinió, participació i col·laboració de tots els alumnes que participen a l'aula voluntàriament.

Volem agrair la confiança i la valoració tant positiva que ens manifesta la Conselleria de Cultura Educació i Ciència que en reconeixement al nostre esforç té a bé concedir-nos una subvenció en llibres per a crear uns premis al rendiment acadèmic, a la convivència i participació del treball diari a l'aula. El recolzament de l'equip directiu, a l'A.M.P.A. i a la participació d'alumnes i professors., Gràcies a tots, un any més anem per feina.!

La part pràctica del nostre projecte la configuraria la publicació de les possibles revistes escolars dels alumnes de l'E.S.O. i alguns altres treballs dels alumnes de cinquè de primària.

La part teòrica del projecte d'investigació està avalada per la presentació d'un recull de propostes de situació d'ensenyament - aprenentatge del llenguatge oral i escrit per a xiquetes/ets dels primers cicles d'Educació Primària i Secundària. Les observacions de classe, els escrits de les xiquetes/ts, les gravacions d'àudio, els debats d'opinió vers temes socials,

converses i discussions, treballs de plàstica i tot allò que ha configurat la vida de la classe, a més d'una recerca de dades sobre l'entorn educatiu, configuraran les reflexions i opinions de caràcter professional i teòric que proposem els mestres que desenvolupem aquest projecte.

En totes aquestes propostes s'intenta conjugar les idees i treball dels alumnes (que són els processos educatius individuals, amb una participació *de caràcter voluntari, sempre positiu, creatiu i motivador segons els seus interessos.*

La intenció serà de fer particip al grup perquè tots plegats aconseguen els coneixements propis de l'edat); amb la intervenció activa del mestre/a. (Que possibilitarà dintre de l'horari escolar la realització de les propostes abans esmentades. Dignificarà amb una correcta presentació "la producció" dels membres de l'aula, utilitzant tot tipus de mitjans tecnològics). Publicarà i farà extensiu el projecte de Cicle a tota la comunitat escolar, cercant tot tipus de col·laboracions. Valorarà l'esforç individual i les aspiracions del grup en cada moment, desenvolupant una pedagogia positiva de l'èxit.

MOLTES GRÀCIES.!

EN AQUEST EXEMPLAR:

- ☞ Editorial: Opinió, reflexió i valoració teòrica del projecte de l'E.S.O.
- ☞ CONTES AMBIENTATS EN NADAL.
- ☞ FESTES i TRADICIONS: 9 D'COTUBRE - LA MOCADORÀ
- ☞ GASTRONOMIA CULINARIA DE NADAL.
- ☞ ACUDITS - DIBUIXOS DELS ALUMNES
- ☞ CARTELLERA - MÚSICA

TRACTE COMUNICATIU ORAL i ESCRIT

Ana Peñas Chimillas 1º E.S.O. NADAL

NAVIDAD, celebració anual en la que es commemora el naixement de Jesucrist a Betlén segons els evangelis de San Mateo i San Lucas.

Després de la Pasqua de Resurrecció es la festa més important de l'any eclesiàstic Cristià. Com els evangelis no mencionen dates, no es segur que Jesús naixquera eixe dia. De fet, el dia de Nadal va ser oficialment reconegut fins l'any 345, quan per influència de sant Juan Crisóstomo i sant Gregorio de Nacienceno se proclama el 25 de desembre com data del Nadal de Jesús. D'aquesta manera seguia la política de l'Església primitiva vincular en lloc de reprimir els ritus pagans existents, que des de els primers temps havien celebrat el solstici d'hivern i l'arribada de la primavera.

La festa pagana més estretament associada amb el nou Nadal era el Saturnal romà, del 17 al 23 de desembre, en honor de Saturn, deu de l'agricultura, que es celebra al nord d'Europa una festa d'hivern similar, coneguda com *Yule* en la que es cremaven grans troncs adornats amb branques i cintes en honor als deus per a aconseguir que el Sol lluiria i escalfara amb més força.

Una vegada incorporats aquests elements, l'Església va afegir posteriorment a l'Edat Mitjana el naixement i els Nadals a les seues costums. En aquesta època, els banquets eren el punt culminant de les celebracions. A Gran Bretanya quan, al 1552, els puritans van prohibir el Nadal. Encara que el Nadal va tornar a Anglaterra al 1660 amb Carlos II, els rituals desaparegueren fins l'època Victoriana.

El Nadal, tal com el coneixem avui, es una creació del segle XIX. L'arbre de Nadal, originari de zones germanes, es va estendre per altres àrees d'Europa i Amèrica.

Els Nadals van ser recuperats. Les targetes de Nadal no van començar a utilitzar-se fins la dècada de 1870, encara que la primera d'elles se va imprimir a Londres a 1845. La imatge familiar de Santa Claus, amb el trineu, els rens i bosses amb joguines, es una invenció estadounidenca d'aquests anys, encara que la llegenda del Pare Noel es antiga i complexa, i procedeixca en part de sant Nicolás i una jovial figura medieval, l'esperit de Nadal. En Rússia porta tradicionalment un porquet rosa baix el braç.

Actualment, el Nadal es uns festa més profana que religiosa. Es temps de gran activitat comercial e bescanvi de regals, reunions i menjades familiars. En Occident es celebra la Missa del gall en esglésies i catedrals. Als països d'Amèrica llatina, la tradició catòlica, se celebra especialment la Nit Bona (24 de desembre) amb un sopar familiar pera la que s'elabora una diversitat de plats, postres i begudes tradicionals. També s'acostuma assistir a la Missa del gall i celebrar amb coets i focs artificials. A Mèxic, la Nit Bona constitueix la culminació d'una celebració que dura nou dies a la que s'anomena " les posades ". Aquestes comencen el 16 de desembre i commemoren el viatge de Maria i José en la seu recerca d'allotjament abans del naixement de Jesús. El nombre nou també al·ludeix als nou mesos d'embaràs de Maria. Part essencial de la festa es demanar posada mitjançant uns càntics en els que uns assistents sol·liciten el favor de ser rebuts i altres responen, primer negant-se, i al final concedint-se'l, amb el que tots esclaten d'alegria per el final de la travessia dels peregrins. Altre element fonamental es la pinyata que, junt amb el cant de la lletania, els jocs tradicionals, els dolços i begudes pròpies de l'època aglutinen els ensenyaments introduïts pels evangelistes en la Nova Espanya a la segona meitat del segle XVI.

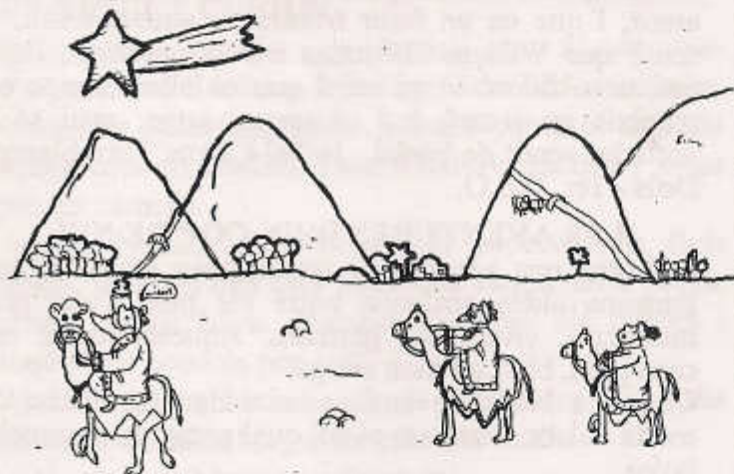
Alexandra, Iglesias Mosquera. - 2º E.S.O.

AQUEST ÉS EL NOSTRE PROJECTE AL PRIMER CICLE DE L'EDUCACIÓ SEGUNDÀRIA OBLIGATÒRIA, ÉS EL TRACTE COMUNICATIU ORAL I ESCRIT A L'AULA. EL QUE DIA rere DIA FEM SERVIR. COM QUE ÉS EL MILLOR QUE TENIM AIXÍ ES OFERT ALS NOSTRES LECTORS. ESPERANT SIGA DEL SEU GRAT.

Ana Peñas Chimillas 1º E.S.O.

EL VERTADER SENTIT DE NADAL

Verónica García Cuellar - 1º E.S.O.

Era la nit de Nadal. La meua germana Caterina i jo anàrem a un sopar. Allí estava ell, quiet, silenciós, com esperant a que la lluna nova baixarà i l'acaronarà la galta.

Em dic Neus Gisbert i Lluch. En aquells temps jo tindria uns dotze anys i pensava que a la vida tot era com un joc d'ordinador, com una pel·lícula que sempre acaba bé. Vivia amb els meus pares i la meua germana, ella era com el món sencer per a mi, era la llum del meu sentiment, era l'admiració feta persona. Sense ser molt oberta ni extravertida tenia el cor més bo del món, els seus ulls blaus i el cabell a caragols negres que ella tenia sorprenien a la gent, li deien Caterina, pot ser que li tingués enveja, el meu monyo era llis i grassos i el meus ulls castanys, no expressaven res.

Seria l'any 2002 o 2003, aquella nit hi havia un sopar amb els meus companys de classe. Caterina i jo eixírem al carrer, la nit era fosca i freda doncs no hi

havia lluna i les flors dels jardins ja no tenien vida ni color. Quan arribàrem al nostre destí, solament hi havia quatre o cinc persones, entre elles un xic molt estrany, alt i prim que seriós i altiu romania en un cantó de la sala observant a les demés persones.

Pàl·lid com la neu de Nadal i immòbil com els ninots de neu no deixava de mirar-nos a mi i a la meua germana amb expressió de dubte, com nosaltres el miràvem a ell.

Casualitat anomenen els babaus al destí, deia la meua avia, però jo no sé si va ser casualitat que va tocar-me al seu costat. Pareixia molt callat, però a poc a poc ens contà a Caterina i a mi que era un xic nou a classe anomenat William Christmas i provenia del tenebrós país anglès on la boira cobreix el carrer. Jo li vaig proposar l'opció d'entrar en el grup d'amics que formem Caterina, Roser, Núria, Joan Jo i jo, ell, com no, va acceptar il·lusionat Will, que així era com li deíem i nosaltres ens férem molt amics, ell sempre havia sigut un poquet reservat i ni sabíem on estava la seua casa, no menjava ni tan sols va somriure una vegada al menys, però l'amistat entre la meua germana, ell i jo, creixia deixant de costat als altres amics.

Una vesprada qualsevol de desembre quan les gotetes d'aigua queien com una benedicció de Deu, Joan Jo, la meua germana i jo anàrem a l'hemeroteca a realitzar un treball per a l'escola sobre les morts sense explicació. Will, Núria i Roser estaven a casa de Roser fent un deure que tractava de la caça d'animals felins.

Quan estàvem mirant els periòdics dels anys vint vàrem veure un titular que deia així:

<<William Christmas mor només nàixer en estranyes circumstàncies>>.

En aquell moment la meua sang circulava a la velocitat de la llum per les venes i artèries que creixien amb l'objectiu d'explotar, el cor va pujar-me a la gola, una boleta d'angúnia s'havia infiltrat en la meua ànima, i a l'estómac sentia com un sentiment fort de por, dubte, tristesa, incredulitat, angoixa, desesperació, milers de sensacions que resumides condueixen a una cosa inexacta i infinita en l'espai. A Caterina els ulls se li tornaren grisos i la seua vivacitat va decaure per uns instants com segles, Joan Jo no parava de parlar dient paraules inservibles i sense sentit que no entenguérem. La nostra vida va quedar reduïda, simplement a segons.

Crec que Joan Jo es va limitar a dir entre l'acumulament de frases que això era impossible i Caterina se'n va anar al bany. Jo em vaig quedar petrificada, no podia ser veritat, no, no era veritat. Sense dir res em vaig anar a casa de Roser que no parava molt lluny. Estava confusa, però això no era vertader, almenys és el que jo pensava, William estava més viu que mai.

Crec que va ser solament ràbia el que em va impulsar

a parlar amb Will. Vaig arribar a la freda i solitària planta baixa de Roser, la porta estava tancada amb clau, així que vaig cridar al timbre.

Vaig esperar uns dos minuts i Will em va obrir. El vaig agafar i el vaig dur fora on li vaig dir exactament:

- Mira Will, el que et vaig a dir és una bogeria. Resulta que en l'hemeroteca Caterina Joan Jo i jo vam trobar un xicotet article sobre la mort de William Christmas, i, per casualitat, només per curiositat, hem pensat que podria ser parent teu. És així, Will?. Sabia perfectament que fent-li una pregunta el meu cor corria gran risc, i més jo que sóc cardíaca, una part del meu subconscient deia que era impossible que contes el que jo temia, però per un altra part, sempre havia cregut en les pel·lícules d'aquest tema, i en cert mode sabia el que m'anava a dir. Abans que contestara, Caterina va venir corrent. Ho recorde perfectament. Ell va dir: -Caterina, m'alegre de que tu també estigues ací. Vull dir-vos que vaig morir per art de màgia un vint -i- quatre de Desembre de 1921 a les 12 de la nit. Sé que no vos resultarà molt normal, però des d'eixe dia sóc el sentit del Nadal, sóc l'amor, sóc la il·lusió, sóc la pau. He vingut a dir-vos quin és el vertader sentit de Nadal a vosaltres dos.

Però tinc un problema, totes les ànimes que no són res material sinó solament sentimental, no tenen el privilegi d'anar al país dels morts. Això és el que jo més desitge. Estar amb els meus pares on dec estar, no vagant per tots els llocs, sent un sentiment i no una persona.

Per poder anar al país dels morts, un sentiment ha de ajuntar-se amb altre sentiment, provocant així la unió dels dos formant una ànima. Per això he vingut a vosaltres, teniu un bon cor i juntes podríeu crear l'amor, la pau i la il·lusió. Després d'aquella xerrada tan completa, la meua germana i jo ens quedàrem bocabadades, però jo em vaig recuperar, no acabava d'entendre tot això, pareixia una broma, però li vaig dir, no sé per què, que nosaltres l'enviaríem al país dels morts.

No els vàrem dir res a Roser, Núria i Joan Jo, però la nit del trenta-un de desembre ens n'anàrem de la festa amb la família i els amics i arribàrem a un lloc solitari que hi havia prop de casa. Allà lluny es veia una ombra, una fosca silueta. La por m'ofegava per dins, però seguia tenint l'esperança de que fóra tot mentida.

Ell es va anant apropant lentament, nosaltres també i quan poguérem veure-li la cara ens va dir solament que tancàrem els ulls.

No vaig sentir res, ni dolor ni alegria, ni tristesa, era com si jo no fóra jo, com si no pensara, com si no existira, com si la meua vida s'haguera submergit en un pou sense fons. Era com si estiguera morta.

De sobte ho vaig sentir tot. Tots els sentiments

passar-me pel cap. Patia i a la vegada era la més feliç del món. Vaig experimentar sentiments que mai havia conegut.

Després d'una gran explosió vaig repartir el meu cos en partícules, i en uns segons es varen ajuntar i vaig aparèixer en un infinit indescriptible on solament es veia a Caterina i a William.

Ell ens va dir que ens agafàrem fort i que simplement sentírem. Nosaltres ens donàvem les mans i el rodejàrem. Cridàrem i cridàrem. Sentírem, simplement sentírem mentre William Christmas es convertia en llum, es convertia en aquell infinit blanc i brillant amb més colors que no existeixen, se n'anà cap a dalt i en pocs minuts ja no era res però era tot, era un ànima amb importància, no era un sentiment. Sempre recordaré les paraules que va dir:

- Neus, Caterina, recordeu, vosaltres m'heu salvat, vosaltres sou el sentit de Nadal.

Ara, vint anys després encara no ho he oblidat, us conte aquesta història per a que tingueu il·lusió, pau i amor, i que en un futur transmetiu aquest sentit, el sentit que William Christmas em va ensenyar, i que mai no oblidaré. Avui sé el que en altres temps em pareixia un somni, hui sé un missatge, avui sé el vertader sentit de Nadal. Isabel Carme Torreblanca i Dols - 1er. E.S.O.

LES AVENTURES D'UN COP DE NEU

Açò era una vegada, fa uns quants anys, en una llunyana aldea amagada entre els pins d'una gran muntanya, vivien dos germans. Aquests tenien una casa gran, blanca i molt antiga.

Com era Nadal la tenien decorada amb llums del molts colors, i amb un pi del qual penjaven caramels i boles.

Els xiquets dels que he parlat abans s'anomenen Anna i Joan. Anna era rossa, tenia el cabells llisos i llargs, ulls blaus, no molt alta però si prima. Li agrada molt la música, eixir amb els amics i anar de compres. Joan era ros, amb els cabells curts, ulls blaus, no molt alt i un poc gros, i li agrada fer experiments, tocar el clarinet i estudiar física i química.

Ja havien arribat les vacances de Nadal i com tots els anys, la colla d'amics d'Anna i Joan quedaren per anar a fer un ninot de neu amb l'objectiu de guanyar el primer premi que equival a una bicicleta per a cada membre del grup.

Joan es va posar com sempre, els seus pantalons plens de genolleres, Anna la seua camisa moderna, especial per a la neu. Guants, bufanda, ulleres, barrets i unes botes per a no enfonsar-se en la neu.

Agafaren l'esmorzar que havia preparat la mare del germans (una perfecta cuinera), els materials per a fer ninots: boletes, granera, carlota i una bufanda, i anaren caminant fins al barranc on sempre jugaven. Ja per el camí notaren alguna cosa estranya, la neu no apareixia per cap costat, era com si s'haguera

evaporat a l'hivern i no a l'estiu.

Lo pitjor va a ser en arribar al barranc.

-- On està la neu?, ha desaparegut! --

-- Je nano, ací ens han estropellat el Nadal.--

-- No pot ser, es una broma pesada.--

-- Ací passa alguna cosa que hi ha que solucionar ràpidament -- digué Joan.

Doncs així era, feia molt de fred, però no hi havia gens de neu.

Mentre els xiquets intentaven solucionar el greu problema, dalt del tot, al cel, hi havia un gegant núvol ple de la problemàtica neu. En aquesta el primer de la fila era un cap de neu anomenat Cotonet, i ja havia arribat l'hora de tirar-se però li donava por de fer-ho.

Cotonet era el cop de neu més jove del núvol, era molt blanc, i encara que sempre tenia por, en el seu cor tenia un esperit aventurer.

-- Vinga fill, eres el primer de la fila, i si no et tires tu no es podem tirar els demés. T'assegure que no passa absolutament res -- digué el seu pare.

-- I si caic a un riu i m'ofegue?, i si el vent me separa de vosaltres?, ¡ Esta molt alt!

-- Cotonet, has de ser valent, abans que tu s'han tirat molts xiquets, mai ha passat res. A més els nens estan esperant i el camí es molt llarg, dura d'una a dues setmanes.

-- Però... està bé ho intentaré!

Mirà cap avall, s'acomiadà dels seus pares i amics, tancà els ulls i...

-- Això es més divertit que les atraccions de fira! --

Després d'ell tota la neu restant es va tirar, però va i quina mala sort, que el copet menut a causa del seu poc pes es va anar per un altre lloc, deixant de banda als demés. Mentrestant en terra, totes les persones esperaven la neu, i sobretot els xiquets, que pensaven que era el Nadal més avorrit...

Com he dit abans, el cap de neu a causa del seu pes s'havia desviat dels demés i per empitjorar les coses va venir un fort vent.

-- Auxili! auxili! vaig anar-me molt mes lluny!--

Cotonet caigué ni mes ni menys que el gegant mar.

--On estic? es un edifici?, no pot ser, els edificis no estan banyats. Però... ¡està clar! estic en un riu molt gran.--

-- Qui és el que està gelant les meues aigües?--

-- Em parlen a mi? -- digué el cop.

-- Si, a tu, et parla el gegant i poderós mar. --

-- Podries ajudar me? --

-- Clar que si, quin és el problema? --

-- He d'anar a una aldea, millor dit, al seu barranc --

-- No se on es troba, però si pugues a eixa ona i quant jo diga, saltes molt fort, amb la meua ajuda, arribaràs molt prop d'esta --

-- Estic preparat mar --

-- Una, dos i tres ¡¡jaaa!! --

-- Açò és més divertit que...que...dóna el mateix, es molt divertit. --

Cotonet, volà i volà fins que va arribar a un lloc on...

-- Quin mal! Algú me mossega el cul! --

-- Soc jo --.

-- I qui eres tu? --

-- Un poll i ara mateix estic visitant a aquest pastor --

-- I perquè me mossegues? --

-- Veuràs, jo menje la bruticia del pèl però com el pastor s'ha rentat el pèl--

-- Volies menjar-me a mi! --

-- No, no cregues açò --

-- El pastor es rasca molt el cap --

-- Nosaltres produint picor --

-- Jo vull fer-ho --

-- No, s'ha de tindre pràctica --

-- Per cert, pots ajudar-me a baixar d'ací? --

-- Jo no, però si esperes a que el meu home pegue l'esternut --

-- Està bé --

Esperaren i esperaren i per fi ¡¡atchuss!!.

Cotonet va volar com de costum, però esta vegada va caure d'amunt d'una ovella encara que el creia que estava en un altre home, es dir en el seu cabell.

Com s'avorria, al cap d'una estona va decidir pujar a un cabell molt llarg que hi havia i explorar. Segué aleshores quant s'adonà que no estava en un cabell, sinó que estava en una gran i peluda ovella.

Estava rodejat de més de cent d'aquestes i entre elles, uns pastorets i pastoretetes i com no, un gos, cap de totes les ovelles.

Els pastors anaven amb una brusa i pantalons negres, també una boina. Les pastoretetes, portaven també brusa, però falda i un mocador al cap.

Tots portaven un perdiguer i una cistella amb formatge i pa, per vendre'l a l'aldea veïna, la destinació de Cotonet.

De totes formes, com Cotonet estava molt cansat del seu viatge, i estava començant a fosquejar va jaure damunt la llana i es va dormir.

I us recorde, que a més a més de les aventures del cap de neu per trobar el barranc, a la terra tots estaven desil·lusionats i sense esperances, ¿què és un Nadal sense neu?, ni fer ninots, ni esquiar, ni tirar-se amb trineu, ni llançar-la. Era un Nadal molt trist, Ana i Joan només podien anar-se'n de compres i esperar.

Havien passat unes hores i en eixe moment es va despertar Cotonet, però... no estava en l'ovella, estava...

-- Un moment açò no és una ovella, açò és... pareix un arbre --

Així era, una vegada més Cotonet a causa del seu poc pes es va volar i esta vegada a un arbre.

-- Què faré? no puc baixar. No tinc més remei que esperar, esperar i esperar. Mentre que Cotonet estava esperant l'ajuda, els altres cops de neu, molt preocupats per ell, estaven a punt d'arribar al barranc --

El cop ja havia esperat massa i estava trist, perquè creia que no anava a jugar amb els xiquets, però just en eixe moment va sentir...

-- Necessites ajuda? --

-- Si per favor, qui em parla?--

-- Soc jo una estrella, però no sóc normal, soc fugaç -

-- Podries baixar i ajudar-me? --

-- És clar que si --.

L'estrella va pujar Cotonet al seu llom, i li preguntà:

-- On vas? --

-- Vaig al barranc d'una aldea que es troba molt prop d'ací --

-- Quina coincidència, els meus amics que estan ací baix també hi van, i jo he de seguir-los--

Cotonet va mirar baix i va veure tres homes en camells, hi eren els reis!, anaven a portar joguines als xiquets de l'aldea.

Van arribar a l'aldea, on estava tota la neu restant, que volia donar-los una sorpresa als xiquets l'endemà.

-- On has estat fill? --.

-- Creiem que havies mort, estàs bé? --

-- Ja us contaré després, he passat moltes aventures --

--Tots es varen ajuntar i varen esperar --

Al dia següent....

Els xiquets es varen alçar, varen vestir-se, es menjaren cinc galetes i anaren corrent al barranc, mentre es preguntaven si hi havia neu.

Per fi arribaren i aleshores tots començaren a córrer, a cantar, a ballar i com no a jugar amb la neu. Per a tots havia començat ara el Nadal, ho varen passar millor en un moment que en tots els Nadales anteriors junts.

També he de dir que Anna, Joan i la seua colla d'amics, varen guanyar el primer premi.

En el ninot de neu d'Anna i Joan estava Cotonet, que va conèixer una cop de neu anomenada Boirina.

A l'estiu següent, Cotonet i Boirina es varen evaporar junts.

-- Boirina, l'any que ve, vols tirar-te amb mi?, veuràs quines aventures--.

-- Es clar que si Cotonet --

Però això ocorrerà l'any que ve en : "Les aventures d'un cap de neu 2".

No t'ho pots perdre !!!!.

Alba Folgado Pérez 1er. E.S.O.

L'AVENTURA DE HARRY

Un bon dia de desembre un xiquet anomenat Harry, va veure una bruixa a la llum de la lluna , aquesta viatjava en una aspiradora i va aterrar a la neu.

Harry es va amagar i va seguir-la, la bruixa es dirigia a una casa on vivia una xica anomenada Maria, la va atrapar i Harry va seguir-la.

Es van aturar davant d'una cova, en aquell habitacle vivia amb la bruixa un gat. La bruixa tenia molts flascons de tots els colors, va agafar-ne un i va xopar a Maria amb tot el

contingut groc del flascó. Aleshores , poc a poc Maria es va convertir en un ratolí.

Harry va agafar el ratolí sense que la bruixa s'adonara compte, s'enportà el ratolí a la seua casa per a tenir cura d'ell , a Maria no l'agradava gens ser ratolí perquè no podia jugar amb les altes xiques. Harry després de buscar en llibres de bruixes intentà fer una poció per veure si podia transformar a Maria en una xiqueta. No es va donar compte que la bruixa va seguir-lo , aquesta es va endinsar a la casa i quan Harry li va xopar amb la poció màgica que hi havia preparat, la bruixa es va convertir en escarabat i Maria es va transformada en ratolí se'l va menjar , aleshores Maria es va transformar en un gos de color marró.

Harry no sabia que fer i va decidir portar-se-la a la casa de la bruixa.

Fora feia fred. Quan varen arribar, van veure el gat de la bruixa , Harry es va donar compte que parlava i va preguntar-li com podia transformar a Maria en una xiqueta normal.

Era el dia de Nadal i el gat va arreplegar tots els ingredients necessaris per a la poció, la va preparar i quan Maria se'l va beure i aleshores es va transformar en una xica. Maria li donà les gràcies a Harry i es va quedar amb el gat. Harry en canvi es va quedar amb la cova de la bruixa i va fer moltes pocions i va ser molt feliç.

Roberto Areas Pérez - 2º E.S.O

Juan Miguel Asins Ferrándis - 1º E.S.O.

UN DIA DE NADAL

Hi havia una vegada, als afores d'una gran ciutat vivia una xiqueta de deu anys, els seus pares, el seu germà i el seu gos anomenat Tito. La nena s'anomenava Maria, i el seu dia preferit era el dia de Nadal. El que més l'agradava eren els pastissos de Nadal i els regals dels Reis Mags.

Un dia es va adonar de que sols faltaven tres

setmanes per a Nadal i es va posar molt contenta. Va anar corrents a la habitació del seu germà major i li va dir molt contenta:

- Sols falten tres setmanes per a Nadal!
- De veres? No ho sabia que il·lusió!-, li va contestar el seu germà.

La noia se'n va anar a la seua habitació i va a començar a preparar els decorats de Nadal. Després va pensar "Aquest Nadal em comportaré molt bé, per a que els pares descansin en aquestes vacances". Més tard, va muntar l'arbre i el belen amb el seu germà. A l'hora de sopar el pare i la mare li van dir a Maria i al seu germà

- Aquest Nadal ens anirem de viatge a una ciutat molt bonica.
- De debò? No, no pot ser això -, va dir la xiqueta.
- Si es de debò! - va respondre la mare.
- Com pots demostrar-ho?- va preguntar el germà de Maria
- Pot ser que t'ho puga demostrar això- va respondre el pare ensenyant els bitllets d'avió.
- Es veritat el que digueu!- van respondre els dos marrecs molt contents .

Begoña Torres Méndez 5º Primària.

Quan es van anar a dormir, la nena va pensar en el seu viatge i es va quedar adormida pensant en el seu viatge, i com ho passaria de bé.

Va arribar el dia del viatge. Maria estava molt nerviosa i estava abraçant al seu gos, Tito. Va veure que tot l'aeroport estava decorat i amb alguns arbres de Nadal, això a la xiqueta i al seu germà li agradava

molt. Maria portava al gos al braç. Maria mai no havia anat en avió, aquell dia era el primer. Al principi li va donar una mica de por però la seua mare li va agafar de la mà i se va llevar la por. Li va agradar molt el paisatge de la ciutat il·luminada per Nadal i els homes tan menuts, al principi no es va creure que els podrien ser tan menuts. Tito udolava al veure tanta llum, per a ell també era el primer dia que anava en avió.

Van arribar a la ciutat que també estava il·luminada per aquestes festes tant importants i després d'anar a l'hotel, van passejar per la ciutat.

- Encara no me ho crec que anem de vacances, i menys a Nadal- va dir el germà de la xiqueta.
- Doncs creu-t'ho, i passa t'ho bé aquest dia de Nadal, que al menys a mi mai se m'oblidarà - li va contestar Maria -.

El germà de Maria li va dir a la xiqueta:

- Maria, mira quin arbre de Nadal més bonic!- li va dir el seu germà a Maria.
- Si, es molt bonic- li va contestar Maria.

El seu germà va albirar als seus primogènits un poc lluny i va deixar a Maria a soles mirant l'arbre. Quan Maria es va adonar que estava sola, es va espantar molt i va anar corrents a buscar als seus pares.

Un xiquet es va acostar a Maria i li va dir:

- Com te diuen, nena?
- Maria -li respongué- i a tu?
- A mi em diuen Carlitos. Que et passa?
- Que m' he perdut mirant un arbre de Nadal.
- Jo t'ajudaré.

Carlitos i Maria van anar a buscar als caps de família de Maria. No van tardar en trobar-los en un bar. Maria els va besar i va abraçar al seu gos que tenia un llaç al coll.

Carlitos, abans que Maria se'n anara li va ensenyar la posta de Sol. Des d'aquell moment, es van enamorar i Carlitos li va donar un recordatori d'ell. Es van abraçar i Maria se'n va anar.

Al arribar a casa la seua mare li va donar un porta recordatoris on va posar el recordatori de Carlitos a la seua habitació i es va dormir. Mai oblidarà aquell dia

de Nadal. Helena Molina i Raga - 5º Primaria

LA SORPRESA

Això era un xiquet que tenia un somni: navegar. Aleshores, se'n va anar al port, es muntà en un vaixell i s'adormí tota la nit dins la barqueta. Quan es despertà, notà que el vaixell se menjava i va veure que estava en mig de la mar. La barqueta era una sorpresa pel seu aniversari! L'infant es va alegrar molt perquè podia navegar quan volguera. Però, un bon dia, hi havia marejol i el marrec va eixir a navegar. De sobte, una ona gegant el vaixell va trencar i caigué a l'aigua, el pobre noi, nedà fins a la platja i, molt trist, se'n va anar cap a sa casa. Alejandro Rabasa Edo - 5é Primària.

LA BUSQUEDA DELS REGALS

Hi havia una vegada una família molt rica, i en la casa eren un fill que s'anomenava Miquel, la seua germana que era la major s'anomenava Laura, i el pare i la mare s'anomenaven Miquel i Alicia. Va arribar Nadal i estaven arreglant tota la casa i ficant-la plena de adorns de motls colors i formes. Els fills ficaven el betlen i els pares el arbre de Nadal que era molt alt.

Laura i Miquel tenien una amiga que li deien Marta que se havia quedat sense pares perquè s'havien mort i vivia a soles.

La nit de Nadal perquè no estiguera a soles van convidar a sopar Marta a la casa de Miquel i Laura i van preparar un sopar molt bo en molts dolços i llepolies.

Quan va arribar la nit els fills li preguntaren als pares si Marta es podia quedar a dormir, i els pares varen

dir que si.

Per la nit Marta se va alçar del llit i va baixar els dos pisos per a veure l'arbre de Nadal.

Com havia vingut Papa Noel, baix de l'arbre està ple de regals però ningú era per a Marta.

Marta es va posar a plorar i va agafar els regals i se'n va anar a la seua casa.

Al matí quan els fills s'alçaren del llit van baixar a buscar els regals i van veure que no hi havia cap regal baix de l'arbre, i anaren a dir-li al seus pares que no havien regals, i els seus pares van anar a la habitació de Marta i no la trobaren.

Aleshores se'n van anar a buscar-la a la seua casa i van veure que no estava en la seua casa perquè se havia anat a un albergue a repartir els regals a les persones que no tenien res.

La van buscar per tota la ciutat i estaven molt cansat i no havien mirat en el albergue, així que quan entraren la van trobar repartint el regals, aleshores els fills li digueren a Marta que se esperarà una mica i Marta se'n va anar corrent i els fills anaren també ràpid darrere d'ella, els seus pares també correueren darrere dels seus fills, fins que el fills la perderen de vista i al final la trobaren baix d'un pont.

Li preguntaren que per què havia agafat els regals? I ella els va contestar que perquè hi havia molts xiquets que no tenien joguines i ells eren molt rics i tenien de tot, i aleshores li digueren que tenia raó i que el any següent demanarien també regals per a tots els nois del món, i convidaren a Marta a dinar a la seua casa el dia de Nadal.

Ana Belen Domingo Segarra 5é primària

Joan Miquel Asins Ferrandis. - 1º E.S.O.

L'AVIA I ELS XIQUETS

Havia una vegada una avia que era molt

renegona i que no li agradaven els xiquets. Un dia al matí va veure uns marrecs en la seva casa, es va posar molt furiosa i els va renyir, aquestos se'n van anar plorant i l'avia estava molt trista. Pensà: I si els convidara a berenar? ¡¡¡iiiiiii es una bona ideaaaa!!! Els cridaré demà.
Bona nit a tot el món fins demà.

Al dia següent al matí el primer que va fer va ser cridar per telèfon a la canalla. Va fer el berenar i després es va posar a preparar-ho.

Els xiquets entraren a casa de la avia. Al acabar la berena tots se varen anar a sa casa i l'avia es posa molt contenta i molt feliç i per a sempre varen ser molt amics.

Els xiquets se deien: Andrés, Laura; Maria, Paco i Anna i a la avia li deien Pepa.

Anna Belen Domingo Segarra - 5é primària.

UN XIQUET CURIÓS

Havia una vegada, en Nadal, un xiquet que s'anomenava Lluís, a ell l'agradava les aventures, compartir coses amb altres, i també conèixer als Reis Mags, tots els Nadals, Lluís li deixava menjar i aigua per als camells.

Aquest Nadal, Lluís va decidir conèixer als Reis Mags, faltaven tres dies per a que vingueren a portar regalls, Lluís havia demanat roba per als pobres i també una consola per a ell.

Al dia següent, Lluís va dir als seus amics que volia conèixer als Reis Mags, un amic seu va dir:

-¡Bó, els Reis Mags no existeixen!

I va respondre Lluís:

-¡Si que existeixen!, doncs, Qui ens porten els regalls?

I va dir el seu amic:

- Doncs,...¡els pares!

Lluís no va fer cap cas i es va anar a la seua casa impacient per al dia següent.

Era l' hora d' anar a dormir, Lluís va posar la alarma del seu despertador a les 4,30 del matí.

¡RIIINN! va sonar la alarma del despertador, Lluís es va bellugar del seu llit i es va anar directament al saló, no estaven els Reis Mags, Lluís va esperar darrere de l'armari, de sobte..., una llum molt enlluernadora es va acostar a la finestra. La finestra es va obrir i per art de màgia van aparèixer els Reis Mags, van traure els regalls i els van deixar baix de l'arbre de Nadal, Lluís es va quedar sorprès, i abans de que s'anaren, va eixir del seu amagatall i Lluís va dir :

- M'anomenen Lluís, i estava impacient per conèixer-

los.

Un dels Reis Mags va respondre:

- Lluís, no son hores d'estar despert, però si no tens ganes ,vine amb nosaltres, Lluís va dir que si, i es va pujar en un dels camells.

Els camells van eixir volant de la casa de Lluís, va entrar en totes les cases de la ciutat en uns segons, després es van anant volant per tot el món i deixant regalls en cada casa i també van deixar joguines als pobres. Quan van acabar, van deixar a Lluís a la seua casa i els van dir:

- Fins el pròxim Nadal!

Lluís es va quedar en el seu llit molt content i també nerviós pensant en el seu regal.

David Iglesias i Mosquera - 5é Primària

FESTES i TRADICIONS

LLUIS SILVIA JOAN i ELS PASSTISOS

DE LA MOCAORA

Fa molt de temps Joan un xiquet de deu anys vivia en un poble als afores de València .

Ell no tenia molts amics fins que arribaren Silvia i Lluís dos germans molt simpàtics que vivien a l'altra vora del riu .

Joan es va fer molt amic d'ells. S'instal·laren en juny era un mes molt calorós se solien banyar al riu se'l passaven molt be , fins que va tornar l'hivern.

En setembre Joan li va ensenyar als seus amics Lluís i Silvia el seu col·legi , era menut però molt divertit havien molts menuts, però prompte arriba el 9 d'octubre i els va manar fer un treball per grups de dos o tres persones sobre el que volgueren del nou d'octubre Lluís va proposar que feren ells els pastissos de la "mocadorà" a Silvia i a Lluís els va parèixer molt be .

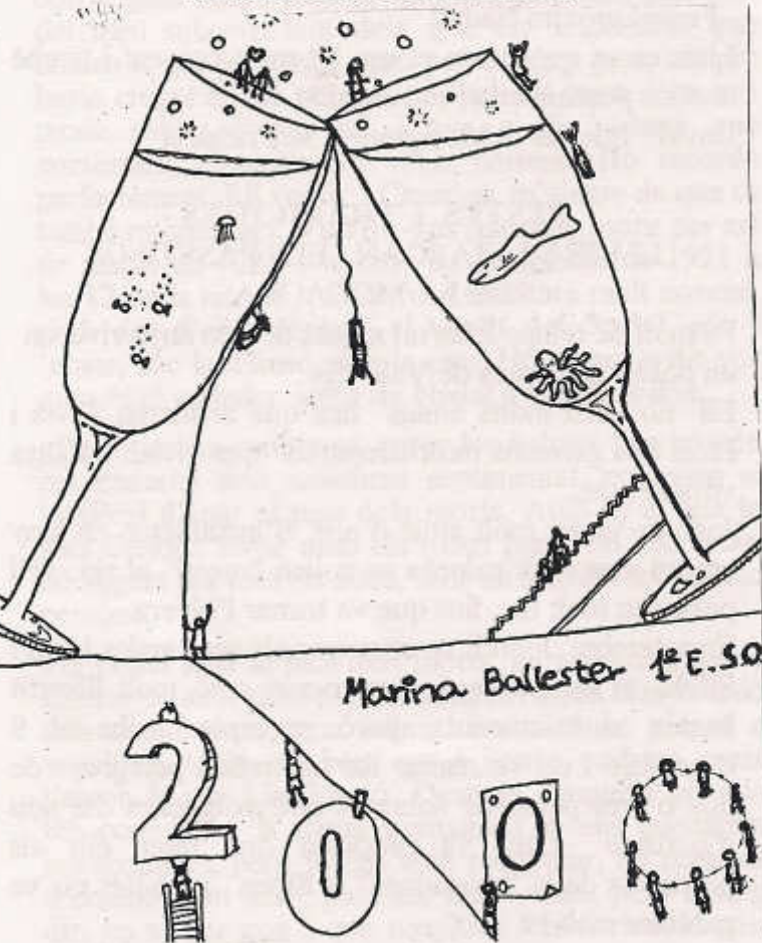
Començaren a preguntar per totes les pastisseries que coneixien com feien els pastissos de la "mocadorà", ningú volia dir-los com els feien . Es donaven per vençuts quan Silvia va veure una pastisseria al fons del carrer i va anar corrent a mirar, era la única esperança que els quedava .

Era un home vell , quan li preguntaren si els donava la recepta per fer els pastissos de la "mocadorà" l'home els va preguntar perquè la volien els marrecs li van explicar tot el que passava i que en cap pastisseria li volia donar la recepta, l'home va comprendre als menuts i els va donar la recepta. Al matí següent, era dissabte es reuniren tots en casa de Joan i es posaren mans a l'obra començaren a mesclar tot tipus de ingredients, però com els havia dit el pastisser. La

primera vegada els van sortir molt durs, la segona vegada un poc menys durs, però tampoc eixiren bons, com se sol dir a la tercera va la vençuda, a la fi els van eixir perfectes, els van envoltar en un mocador ben bonic, era de color blau claret amb un dibuix en groc i se'ls van portar per a la classe

El professor els va dir que estava molt content amb el seu treball i que els anava a posar una magnifica nota. Lucia Porta i Navarro 2º E.S.O.

RECEPTES CULINARIES

UNA COCA XOCOLATA

INGREDIENTS:

- 1/2 litre de llet
- 1. pastilla de xocolata.
- 1 paquet de galetes
- 1/2 terrina de mantega
- 3 ous
- 3 cullerades soperes de sucre

Procediment:

Se separen les clares dels rovells, es posen les clares en un bol es baten fins que arriben al punt de neu, s'afegeix les tres cullerades soperes de sucre, els rovells i la mitja terrina de mantega es mescla fins

que quede una massa uniforme, mentres tant haurem posat a escalfar el mig litre de llet .

En una safata es posa una capa de galetes mullades en llet, després, es posa la mescla que en fet abans damunt les galetes. Continuem ficant capes de galetes i de mescla alternativament donant al pastís una altura de quatre o cinc pisos i sempre acabant amb una capa de galetes.

Fiquem la llet que ens ha sobrat de sucuar les galetes a escalfar i quan estiga ben calenta, tenint cura de no cremar-nos posem la xocolata dins.

Quan estiga ben derretit el posem damunt del pastís cobrint-lo tot bé. Deixem refredar un poc damunt del banc i després es posa al frigorífic.

Ja tenim fet el pastís ara queda només menjar-se'l. BON PROFIT ! Lucia Porta i Navarro 2º d'E:S:O:

TITOT DE NADAL

INGREDIENTS

- 1 Titot sense ossos.
- 75 gr. de Mantega de Porc
- 2 Cullerades de farina
- ¾ de suc de titot.

FARCIT:

- 1 Cullerada d'oli
- 1 Ceba picada molt fina
- 1 Pebrera verda
- 250 gr. de pernil picat
- 2 Cullerades de herbes aromàtiques
- 1 Ou
- 175 gr. de pa ratllat.

ELABORACIÓ

Posar en una graella oli, fregir la ceba i la pebrera i afegir el pernil, l'ou i el pa ratllat.

Escalfar el forn.

Ficar el titot sense ossos en una safata de forn.

Farcir el titot amb la mescla i cosir-lo.

Embolicar el titot amb paper d'alumini i posar-lo al forn 2 ½ hores.

Treure el paper i tornar a posar-lo al forn durant 60 minuts.

Passar el titot a una font.

En una graella es posa el greix del titot, la farina i el suc, es cou durant 10 minuts i es posa en una salsera.

Treure els fils de cosir el titot i servir amb una guarnició de pebrera verda i roja.

Paula Latorre i Omarrementería - 1er. E.S.O.

Isabel Carmen Torreblanca Dols - 1er. E.S.O.

ESL POSTRES: QUESADA

INGREDIENTS:

- 3 ous
- 300gr. de sucre
- 150gr. de farina
- mig litre de llet
- 50gr. de mantega
- ratlladura de llima i canyella

PROCEDIMENT:

La mantega no es fondeix, es posa a trossos menuts
 En un recipient es posen tots els ingredients junts, tots menys la canyella i es bateig tot be amb la batidora.
 Es posa la massa que queda més aviat líquida en un motlle i s'espolvoreja amb la canyella.
 Es posa a forn mig a 170-180 graus centígrads.

CREPES

INGREDIENTS PER A LA MASSA:

- 200 grs. de farina
- 50 grs. de sucre
- 75 grs. de mantega
- 3 ous
- Un suc de taronja
- Una copa de *cointreau*
- Llet
- Un poc de sal

PREPARACIÓ:

En un recipient es posen els ous, la mantega es fondeix, el sucre, la sal, el "Cointreau", la farina i poc a

poc es va afegint-ho a la llet fins que resulte una massa no molt clar. Quan ja tinguen la massa, es posa al foc una paella que ha d'estar molt calent, greixendo amb un poquet de mantega.

Es posa una porció de pasta, tres o quatre cullerades, depent del volum de la paella. La massa es fica a la paella amb una paleta o amb les mans, procurant fr-ho ràpid per a que no es creme.

David Iglesias Mosquera 5º Primària

Mª Angeles Serrano Mendizábal - 1er. E.S.O.

SUPERACUDITS

El cambrer li diu al client:

- Com ha trobat el senyor el bistec?
- De miracle, escolta, de miracle!

En classe de sexologia:

- A veure, González, que es una lligadura de trompes?
- Doncs...es un recorregut nocturn de pubs des de la una fins a les sis del matí.

En el carrer:

- Perdona, senyora -diu un home -sense voler, acabe de xafar amb el cotxe al seu gat i m'agradaria substituir-lo.
- Molt bé, - diu ella -. Sap vostè acaçar ratolins ?

Dos amics:

- Saps ? - diu un -, crec que la meva dona no m'enten. I a tu?
- Bo - diu l'altre- no ho se, em pense que no em coneix.

La professora pregunta:

- Jaimito, quin es l'índex de mortalitat en l'Índia?
- Una mort per persona?

Rosa Mª García Ros - 2º E.S.O.

Un doctor diu esglaiat al seu pacient:

- Té vostè una pedra al ronyó.
 - Però, doctor, està vostè pàl·lid . Es que mai Ha vist una pedra al ronyó?
 - Sí però mai que diga "a la Corunya 54 quilòmetres".
 - Era un home que tenia la boca tan xicoteta que en vegada de dir tres deia un, un y un.
- Roberto Areas Pérez - 2º E.S.O.

MÚSICA

SHANIA TWAIN, DE LA MUSICA COUNTRY AL POP.

La cantant Shania Twain, amb tretze milions de discs venuts a EE.UU., i ara a la conquesta d'Europa, esta a punt d'aconseguir el que més ha desitjat durant tota la seua vida. S'ha convertit en una de les millors cantants de la dècada, a més de ser la imatge de Revlon, i ara amb el seu nou disc *Come On Over* i el seu single *That don't no impress me much*.

CARTELLERA

Les noves estrenes cinematogràfiques:
GOYA EN BURDEOS:

Esta pel·lícula es un drama , i esta feta en Espanya en 1999. El director es Carlos Saura i els intèrprets son Francisco Rabal, Jose Coronado (com Goya) , Maribel Verdu (com la duquessa del Alba) , Dafne Fernandez, Eulalia Ramon, Joaquin Climent, Cristina Espinosa, Jose Maria Pou i Saturnino Garcia.
Es qualifica amb un: es deixa veure.

ILUSIONES DE UN MENTIROSO:

Esta pel·lícula es un drama , i esta feta en EE.UU, EN 1999 amb Jakob the liar que es el seu titol original. El director es Peter Kassovitz i els intèrprets son Robin Williams , Alan Arkin, Armin Mueller-Stahl, Bob Balaban.

Les mes taquilleres:

- 1-El guerrero numero 13
- 2-Novia a la fuga
- 3-La hija del general
- 4-Un papa genial
- 5- The Haunting

- 6-El sueño de una noche de verano
- 7-Una terapia peligrosa
- 8-La lengua de las mariposas
- 9-Locos en Alabama
- 10-Cuandos vuelvas a mi lado.

MINI RESUMS DE 15 PELLICULES:

- 1-CUANDO VUELVAS A MI LADO: Tres germanes tornen a trobar-se després de molt de temps sense vores.
- 2-LA LENGUA DE LAS MARIPOSAS: Un nen que te por al col·legi es refugia en casa d'un vell mestre.
- 3-UNA TERAPIA PELIGROSA: Un gàngster contracta a un psiquiatra per solucionar els seus problemes d'ansietat.
- 4-CELOS: Antonio es transforma dramàticament quant descobreix una antiga fotografia de Camen, la seva noia.
- 5-STAR WARS:EPISODE I: La galàxia es troba al costat d'una guerra degut a una sinistra conspiració.
- 6-AUSTIN POWERS:LA ESPIA QUE ME ACHUCHO: Austin Powers s'enfronta un altra volta amb el temible Dr. Maligno.
- 7-EXISTENZ: Allegra Geller es una jove disenyadora de jocs orgànics que gosen d'un enorme èxit popular.
- 8-EYES WIDE SHUT: Un jove matrimoni acudeix a una festa que canviarà la seva relació dramàticament.
- 9-LOCOS EN ALABAMA: Un adolescent inicia un emocionant viatge amb la seva tia.
- 10-PARIS TOMBUCTU: Un cirurgia plàstic decideix fugir amb bicicleta a un poble remot.
- 11-THE BLAIR WITCH PROJECT: Tres joves van a un bosc per a buscar una bruixa.
- 12-EL CASO WINSLOW: El fill d'una família noble es acusat d'un robatori.
- 13-EL GUERRERO NUMERO 13: Un jove àrab s'uneix a un grup de guerrers vikings.
- 14-MUMFORD:Un jove es fa passar per psiquiatra per a escoltar als demés.
- 15-EL SECRETO DE THOMAS CROWN: El milionari Thomas Crown roba quadres. Rosa Mª García Ros - 2º E.S.O.

MOLTES FELICITATS I UN PROSPER ANY NOU! LI DESITGEN A VOSTÉ , ELS ALUMNES, PARES I MESTRES DEL COL·LEGI PÚBLIC "VILLAR PALASÍ"